

[Arbejdsministeren.]

Herom bestemmer § 9, stk. 1, i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., at kun ubemidlede lønarbejdere, der har deres hovederhverv og væsentligste livsophold ved lønarbejde, kan optages i og vedblive at være nydende medlemmer af en statsanerkendt arbejdsløshedskasse. Dette vil i almindelighed udelukke, at selvstændige jordbrugere kan optages som nydende medlemmer, og de vil dermed også være udelukket fra at oppebære godtgørelse.

Drives jordbruget som bierhverv, vil jordbrugeren dog kunne være nydende medlem. Afgørelsen af, i hvilke tilfælde jordbrug anses for bierhverv i arbejdsløshedslovens forstand, træffes ligesom andre tvivlsspørgsmål om medlemskab af en arbejdsløshedskasse, i sidste instans af det i henhold til arbejdsløshedsloven nedsatte arbejdsnævn.

Arbejdsnævnet har senest i februar 1966 bestemt, at det er en betingelse for nydende medlemskab for jordbrugere, at ejendommens grundværdi efter 13. almindelige vurdering højst andrager 14.000 kr. Udgør grundværdien mellem 5.501 kr. og 14.000 kr., sker der fradrag i understøttelsen efter en nærmere fastsat skala. Medlemmer, hvis landejendoms grundværdi andrager 5.500 kr. eller derunder, anses sædvanligvis ikke for jordbrugere i arbejdsløshedslovens forstand.

Således som uddannelsesloven er udformet, kan arbejdsministeren ikke administrativt ændre reglerne om jordbrugeres adgang til at oppebære godtgørelse.

Jeg er ikke uenig i, at det kan diskuteres, om grundværdien er et dækkende kriterium for afgrænsningen af de tilfælde, hvor landbruget må betragtes som bierhverv.

Jeg vil derfor anmode arbejdsnævnet om på ny at overveje kriterierne for jordbrugeres adgang til nydende medlemskab.

I tilslutning til det nævnte gør jeg opmærksom på, at landbrugere — uanset grundværdi — ligesom andre selvstændigt erhvervsdrivende af det særlige kursusnævn, der under arbejdsdirektørens forsæde tager stilling til godtgørelsesspørgsmål, kan tildeles kursusgodtgørelse i tilfælde, hvor det sandsynliggøres, at de er på vej ud af erhvervet.

Af *Egon Jensen* til finansministeren (12. august 1968):

„Med hvilken begrundelse finder finansministeren det rimeligt at placere den nye kildeskatteadministration i et af Danmarks dyreste grundområder?

Har der ikke for ministeren foreligget planer, som kunne muliggøre en placering andetsteds til langt lavere priser (grundpris, byggeomkostning)?“

Begrundelse.

Den påtænkte placering vil bl. a. bevirké, at grundpriserne opskrues, da det må forventes, at en del af de 400-500 ansatte vil bosætte sig i nærheden. Bygningen kunne i stedet placeres et andet sted i landet, da den ikke nødvendigvis behøver at ligge i Københavns nærhed. Det ville være rimeligt at gøre alvor af tanken om udflytning af administrationen allerede inden dens etablering, da erfaringerne viser, at det er uhyre vanskeligt at flytte bestående administrationer.

Placeringen af kildeskatteadministrationen vil i givet fald virke stimulerende på en egns beskæftigelse, kulturliv m. m. Personale kan jo også skaffes andre steder end lige i Københavns omegn.

Finansminister *Poul Møllers* svar (19. august 1968):

Arbejdet med at fremskaffe lokaler til statsadministrationen inden for hovedstadsområdet påhviler boligministeriet.

En forudsætning for, at man i boligministeriet kan finde frem til lokaler, der tilfredsstiller kildeskatteadministrationens behov, er naturligvis, at boligministeriet informeres om disse behovs indhold og omfang og om eventuelle forudsætninger med hensyn til placeringer.

Fra kildeskattedirektoratets side har man fremhævet, at der ved placeringen af administrationskontorerne må tages hensyn til, at det i planlægningsfasen er helt nødvendigt og naturligt, at direktoratet bliver placeret i umiddelbar nærhed af skatte departementet og dets kildeskatteafdeling. Da dette planlægningsarbejde må forventes at fortsætte nogle år ud over kildeskattens ikrafttræden, må det allerede af den grund anses for praktisk udelukket, at direktoratet